

nekirke af den Præst, han har valgt til sin Sjælesørger, naar han benytter en Tid, da den eller de i Sognekirken ansatte Præster ikke bruge Kirken". Men efterat et Medlem af Thinget, et af dem, der var allerivrigst for Loven om Sognebaandets Løsning, havde fra-raadet at stemme for Forslaget af Frygt for, at Loven ellers ikke kunde komme ud i den Session, yttrede Indenrigsministeren: „Cultusministeren, der fremdeles er forhindret fra at kunne møde i Thinget, har anmodet mig om, ogsaa at tiltræde den nye udtalte Ansøelse og han har — navnlig med Hensyn til det her foreliggende Vædringsforslag — bedet mig henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa, at han har erklæret, at han ad administrativ Vej vil søge at opnaae det, som tilsigtes ved Vædringsforslaget". De 17 Medlemmer toge derpaa deres Vædringsforslag tilbage. Sagen var derpaa i Møjlighed indtil den 6te December 1858, da et Medlem af dette Thing, en Præst i Fyen, stillede en Interpellation angaaende denne Sag til Cultusministeren, den samme Minister, som havde fungeret i Sessionen 1854—55 (der var imidlertid den Forskjel, at Interpellanten tog Ret til at præbise med), og da denne Interpellation kom frem, syntes det, som om det Hele havde faaet et andet Udseende. Ministeren svarede rigtignok et bestemt Ja med Hensyn til Retten til Kirkegaardes Afbenyttelse, derimod et bestemt Nei med Hensyn til Kirkens Afbenyttelse; og saaledes staaer Sagen næsten 5 Aar, efter at Loven om Sognebaandets Løsning er kommen ud; der hersker endnu den samme Strid og Uvisshed, jeg kunde næsten sige den samme Forvargelse, som det vist var ønskeligt at blive udløst fra.

Jeg vender mig dernæst, efterat have givet denne Udsigt over Hovedpunkterne i Lovforslagets Historie, til selve det foreliggende Lovforslag. Jeg maa da først sige, at jeg paa ingen Maade kan være enig i de Udtalelser, der ere faldne her, som om denne Lov skulde staae i Strid med Loven om Sognebaandets Løsning. Jeg betragter den tværtimod, i Overensstemmelse med en af de anførte Udtalelser af den næstforegaaende Cultusminister, som en simpel

Udvikling af den Ret, der ved Loven om Sognebaandets Løsning blev giben Folkekirkens Medlemmer. Der er rigtignok af den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kredts (F. Nielsen) blevet argumenteret derimod fra selve Lovens Titel og af andre Grunde; men jeg maa tilstaae, at han ved denne Argumentation ikke har overbeviist mig; jeg mener nemlig, at det Medlem af Folkekirken, der, som det kaldes, løser Sognebaandet, løser herved ikke Sogneforbindelsen eller Menighedsforbindelsen, men kun Forbindelsen med sin Sognepræst, og søger til en anden Præst, og idet han vedbliver at svare baade Tiende og Arbejde til Sognekirken, maa han ogsaa vedblive at have Ret til at benytte den. — Der blev af den ærede 3die Landstingsmand for 1ste Kredts (Clausen) gjort gjældende igaar, at der var den væsentlige Forskjel mellem Loven om Sognebaandets Løsning og dette Lovforslag, at medens det første tog Samvittighedshensyn, havde denne Lov kun taget Nemhedshensyn, og han paastod baade efter denne Beviisførelse og efter de Yttringer, der faldt af Interpellanten den 6te December 1858, at der ikke var Trang til denne Lov, hvilken Paastand den høitærede Cultusminister gjorde til sin. Jeg troer ick at det er Nemhedshensyn, men Samvittighedshensyn, der tages ved denne Lov, ligesom jeg ogsaa veed, at Forholdene mange Steder i Landet have udriflet og forandret sig i det Henseende siden den 6te December 1858. en høitærede Minister sagde igaar her i Thjet: „Jeg, som kender Administrationen, veed at der ikke er Trang tilstede for en saadan". Men jeg, som ikke kender „Administrationen", men som kender Forholdene, saaledes som de ere i Livet, jeg, som lever midt i det Forhold og er omgivet af dem paa alle Sider, paastaar, at der er stor og dyb Trang tilstede til en saadan Ordning af denne Sammenheng foreliggende, og det maa da komme paa, hvilken af disse to Erfaringer eller Forhold vil sætte høiest. Mon høitærede Minister virkelig skulde mene, at sigjennem „Administrationen" kommer til Skab om, hvergang f. Ex. to fynske Landstingster møde hinanden i Ornat paa Kirkegaard for, saa at sige, at kæmpe imod hinanden, hvem af dem der skal begrave et og samme Lig?